De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, haar aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten en de begeleidende omstandigheden.

Beklaagde is een rechtspersoon. Zij heeft een blanco strafregister.

Bij het bepalen van de straf en de strafmaat houdt de rechtbank enerzijds rekening met:

- de aard, de ernst van de feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd;
- de manifeste afwezigheid in hoofde van de derde beklaagde van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans menselijke waardigheid in het bijzonder.

Anderzijds wordt rekening gehouden met:

- het blanco strafverleden van de derde beklaagde;
- de hoger vernoemde overschrijding van de redelijke termijn in hoofde van derde beklaagde, die in het geval van derde beklaagde wordt gecompenseerd met een verlichting van de strafmaat, meer concreet door een herleiding van de geldboete tot onder het wettelijk minimum (dat in deze bij toepassing van het artikel 41*bis* van het Strafwetboek (500,00 euro x 6 (maanden minimum gevangenisstraf) x 6 (zijnde 50 opdeciemen) x 113 slachtoffers =) 2.034.000,00 euro bedraagt).

Een effectieve geldboete zoals hierna bepaald, moet de derde beklaagde het wederrechtelijk karakter van de gepleegde feiten doen inzien en haar ervan weerhouden om in de toekomst gelijkaardige feiten of andere misdrijven te plegen.

2. Het arbeidsauditoraat vordert bij toepassing van artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek de verbeurdverklaring van volgende vermogensbestanddelen lastens derde beklaagde:

- 138.106,15 Euro (PV 504574/2016);
- 20.543,50 Euro (PV 514325/2016);
- 19.383,62 Euro (PV 506676/2016 - doorgestort aan C. GCV).

De rechtbank verwijst naar de principes inzake de toepassing van artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek, zoals uiteengezet in onderdeel II.2.a.

Derde beklaagde haalde haar inkomsten voor een groot deel uit de activiteiten die zij uitvoerde via de inzet van arbeiders in een systeem van schijnzelfstandigheid en/of valse detachering. De aangetroffen goederen en gelden stonden ontegensprekelijk niet alleen ter beschikking van haarzelf, doch konden op ieder ogenblik door haar worden aangewend in het kader van de criminele organisatie.

De vordering tot de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek lastens de derde beklaagde is dan ook gegrond voor wat betreft:

- 138.106,15 Euro (PV 504574/2016);
- 20.543,50 Euro (PV 514325/2016);
- 19.383,62 Euro (PV 506676/2016 - doorgestort aan C. GCV).

3. Het Openbaar Ministerie vordert overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 447.511,14 euro lastens de derde beklaagde, zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgde misdrijven, zijnde:

- hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen;
- hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld;
- hetzij de inkomsten uit de belegde voordelen;

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de derde beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (equivalent).

De berekening van de vermogensvoordelen door het arbeidsauditoraat betreft geenszins een overschatting. Het bedrag werd immers door de FOD WASO berekend aan de hand van bij tweede beklaagde in beslag genomen stukken (zie NPV 509837/2017, strafdossier kaft V, map 14, stuk 1), die een nauwkeurig beeld leverden van de prestaties en de uitbetaalde lonen.

De vordering tot de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek lastens de derde beklaagde is gegrond voor een bedrag van 447.511,14 euro.

In zoverre het arbeidsauditoraat vordert dat deze verbeurdverklaring kan worden uitgevoerd op de zaken die lastens derde beklaagde in beslag zijn genomen conform artikel 35*ter* van het Wetboek van Strafvordering, stelt de rechtbank vast dat deze zaken reeds zijn verbeurd verklaard in toepassing van het artikel 43quater, §4, van het Strafwetboek (zie randnr. 2 van dit onderdeel).

4. Het Openbaar Ministerie vordert overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 274.258,61 euro lastens de derde beklaagde, zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgde misdrijven, zijnde:

- hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen;
- hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld;
- hetzij de inkomsten uit de belegde voordelen;

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de derde beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (equivalent).

De berekening van de vermogensvoordelen door het arbeidsauditoraat betreft geenszins een overschatting. Het bedrag werd immers door de FOD Sociale Zekerheid berekend aan de hand van bij tweede beklaagde in beslag genomen stukken (zie NPV 517377/2016, strafdossier kaft V, map 13, stuk 1), die een nauwkeurig beeld leverden van de prestaties en de uitbetaalde lonen.

De vordering tot de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek lastens de derde beklaagde is dan ook gegrond voor een bedrag van 274.258,61 euro.

In zoverre het arbeidsauditoraat vordert dat deze verbeurdverklaring kan worden uitgevoerd op de zaken die lastens derde beklaagde in beslag zijn genomen conform artikel 35*ter* van het Wetboek van Strafvordering, stelt de rechtbank vast dat deze zaken reeds zijn verbeurd verklaard in toepassing van het artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek (zie randnr. 2 van dit onderdeel).

II.2.d. Ten aanzien van de vierde beklaagde, L. BVBA

1. De vierde beklaagde pleegde de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen:

- E, behalve voor zover deze betrekking hebben op de slachtoffers met lijstnrs. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 24, 27, 28, 30, 32, 33, 37, 38, 39, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 52, 53, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 67, 68, 69, 71, 73, 74, 77, 78, 80, 81, 82, 83, 84, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 96, 98, 99, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 100, 110, 111, 112, 114, 115, 116 en 117 en aldus voor slechts voor 34 betrokken slachtoffers;
- H;

met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65, lid 1, van het Strafwetboek slechts één straf dient te worden uitgesproken, namelijk de zwaarste. Ter zake is dit de straf die staat op het misdrijf onder de tenlastelegging E.

Vierde beklaagde pleegde feiten van mensenhandel en dit in het verband van een criminele organisatie. Vierde beklaagde stelde huizen ter beschikking teneinde de slachtoffers van mensenhandel erin te huisvesten. Dergelijke georganiseerde inbreuken op de menselijke waardigheid moeten passend worden bestraft.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, haar aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten en de begeleidende omstandigheden.

Beklaagde is een rechtspersoon. Zij heeft een blanco strafregister.

Bij het bepalen van de straf en de strafmaat houdt de rechtbank enerzijds rekening met:

- de aard, de ernst van de feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd;
- de manifeste afwezigheid in hoofde van de vierde beklaagde van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans menselijke waardigheid in het bijzonder.

Anderzijds wordt rekening gehouden met:

- het blanco strafverleden van de vierde beklaagde;
- de hoger vernoemde overschrijding van de redelijke termijn in hoofde van vierde beklaagde, die in het geval van vierde beklaagde wordt gecompenseerd met een verlichting van de strafmaat, meer concreet door een herleiding van de geldboete tot onder het wettelijk minimum (dat in deze bij toepassing van het artikel 41*bis* van het Strafwetboek (500,00 euro x 6 (maanden minimum gevangenisstraf) x 6 (zijnde 50 opdeciemen) x 34 slachtoffers =) 612.000,00 euro bedraagt).

Een effectieve geldboete zoals hierna bepaald, moet de vierde beklaagde het wederrechtelijk karakter van de gepleegde feiten doen inzien en haar ervan weerhouden om in de toekomst gelijkaardige feiten of andere misdrijven te plegen.

2. Het arbeidsauditoraat vordert overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek de verbeurdverklaring van volgende vermogensbestanddelen lastens vierde beklaagde:

- 58.271,46 euro en 129,59 GBP (pv 504574/2016);
- 16.508,73 euro (Pv 513844/2016);

- 128.673,60 euro - verkoop onroerend goed (...) (PV 509427/2017);
- 130.846,84 euro - verkoop onroerend goed (...);
- 415.031,88 euro - verkoop magazijn en woongedeelte te (...) (Pv 519082/2016);
- 7.500,00 euro - indeplaatsstelling som voor voertuig (...) (PV 504319/2016).

De rechtbank verwijst naar de principes inzake de toepassing van artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek, zoals uiteengezet in onderdeel II.2.a.

Vierde beklaagde haalde haar inkomsten voor een groot deel uit de verhuur van panden teneinde er slachtoffers in te huisvesten die dienden te werken in een systeem van schijnzelfstandigheid en/of valse detachering. De aangetroffen goederen en gelden stonden ontegensprekelijk niet alleen ter beschikking van haarzelf, doch konden op ieder ogenblik door haar worden aangewend in het kader van de criminele organisatie.

De vordering tot de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek lastens de vierde beklaagde is dan ook gegrond voor wat betreft:

- 58.271,46 euro en 129,59 GBP (pv 504574/2016);
- 16.508,73 euro (Pv 513844/2016);
- 128.673,60 euro - verkoop onroerend goed (...) (PV 509427/2017);
- 130.846,84 euro - verkoop onroerend goed (...)
- 415.031,88 euro - verkoop magazijn en woongedeelte te (...) (Pv 519082/2016);
- 7.500,00 euro - indeplaatsstelling som voor voertuig (...) (PV 504319/2016).

3. Het Openbaar Ministerie vordert overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 447.511,14 euro en van een bedrag van 274.258,61 euro lastens de vierde beklaagde, zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgde misdrijven, zijnde:

- hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen;
- hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld;
- hetzij de inkomsten uit de belegde voordelen;

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de vierde beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (equivalent).

De rechtbank is van oordeel dat de berekening van de vermogensvoordelen door het arbeidsauditoraat een kennelijke overschatting uitmaakt. Vierde beklaagde profiteerde niet op rechtstreekse wijze van de ontdoken lonen en bijdragen, doch slechts via facturering aan de bedrijven die in de constructies van schijnzelfstandigheid en valse detachering waren betrokken.

Het onderzoek naar de geldstromen van vierde beklaagde (NPV 503207/2017, strafdossier kaft V, map 5, stuk 3), brachten inkomsten aan het licht die betaald werden vanuit derde beklaagde en de voornoemde firma's C. en B., voor een totaalbedrag van 360.995,00 euro. Enkel dit bedrag kan worden beschouwd als opbrengst van de vervolgde misdrijven.

De vordering tot de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis, lid 1 en 2, van het Strafwetboek lastens de vierde beklaagde is gegrond voor een bedrag van 360.995,00 euro.

In zoverre het arbeidsauditoraat vordert dat deze verbeurdverklaring kan worden uitgevoerd op de zaken die lastens vierde beklaagde in beslag zijn genomen conform artikel 35*ter* van het Wetboek van Strafvordering, stelt de rechtbank vast dat deze zaken reeds zijn verbeurd verklaard in toepassing van het artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek (zie randnr. 2 van dit onderdeel).

II.2.e. Ten aanzien van de zesde beklaagde, B.A.

1. De zesde beklaagde pleegde de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen:

- E, behalve voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en dus voor slechts 113 betrokken werknemers (mede omwille van het ontbreken van nr. 62);
- H;

met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65, lid 1, van het Strafwetboek slechts één straf dient te worden uitgesproken, namelijk de zwaarste. Ter zake is dit de straf die staat op het misdrijf onder de tenlastelegging E.

De door de zesde beklaagde gepleegde feiten van mensenhandel in verband van een criminele organisatie zijn zeer ernstig en moeten dan ook passend worden bestraft. Zesde beklaagde stuurde als ploegbaas de slachtoffers van mensenhandel aan in hun werk.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit zijn strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en zijn arbeidssituatie voor zover bekend.

Beklaagde is een man van Roemeense nationaliteit, geboren in (...). Hij heeft een blanco strafregister. Gelet op zijn afwezigheid ter zitting, zijn er geen gegevens gekend inzake zijn actuele leefomstandigheden.

Bij het bepalen van de straf en de strafmaat houdt de rechtbank enerzijds rekening met:

- de aard, de ernst van de feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd;
- de manifeste afwezigheid in hoofde van de zesde beklaagde van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans menselijke waardigheid in het bijzonder.

Anderzijds wordt rekening gehouden met:

- het blanco strafverleden van de zesde beklaagde;
- de hoger vernoemde overschrijding van de redelijke termijn in hoofde van zesde beklaagde, die in het geval van zesde beklaagde wordt gecompenseerd met een verlichting van de strafmaat.

De rechtbank legt hem een effectieve gevangenisstraf en een effectieve geldboete op teneinde de tweede beklaagde het wederrechtelijk karakter van de gepleegde feiten te doen inzien en hem ervan te weerhouden om in de toekomst gelijkaardige feiten of andere misdrijven te plegen. Deze bestraffing moet hem ook bewust maken van het ongeoorloofd winstoogmerk dat hij nastreefde bij het plegen van deze misdrijven.

2. Het arbeidsauditoraat vordert bij toepassing van artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek de verbeurdverklaring lastens zesde beklaagde, doch laat na te vermelden op welke vermogensbestanddelen van zesde beklaagde deze vordering betrekking heeft. De vordering wordt dan ook afgewezen bij gebrek aan voorwerp.

II.2.f. Ten aanzien van de zevende beklaagde, B.C.

1. De zesde beklaagde pleegde de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging H (met uitzondering van de periode van 10 juli 2013 tot 25 april 2014) met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65, lid 1, van het Strafwetboek slechts één straf dient te worden uitgesproken, namelijk de zwaarste.

De zevende beklaagde liet zich als stroman gebruiken door de criminele organisatie waarvan hij deel uitmaakte.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit zijn strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en zijn arbeidssituatie voor zover bekend.

Beklaagde is een man van Roemeense nationaliteit, geboren in (...). Hij heeft een blanco strafregister. Gelet op zijn afwezigheid ter zitting, zijn er geen gegevens gekend inzake zijn actuele leefomstandigheden.

Bij het bepalen van de straf en de strafmaat houdt de rechtbank enerzijds rekening met:

- de aard, de ernst van de feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd;
- de manifeste afwezigheid in hoofde van de zevende beklaagde van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans menselijke waardigheid in het bijzonder.

Anderzijds wordt rekening gehouden met:

- het blanco strafverleden van de zevende beklaagde;
- de hoger vernoemde overschrijding van de redelijke termijn in hoofde van zevende beklaagde, die in het geval van zevende beklaagde wordt gecompenseerd met een verlichting van de strafmaat.

Een effectieve geldboete zoals hierna bepaald, moeten de zevende beklaagde het wederrechtelijk karakter van de gepleegde feiten doen inzien en hem ervan weerhouden om in de toekomst gelijkaardige feiten of andere misdrijven te plegen.

2. Het arbeidsauditoraat vordert bij toepassing van artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek de verbeurdverklaring lastens zevende beklaagde, doch laat na te vermelden op welke vermogensbestanddelen van zesde beklaagde deze vordering betrekking heeft. De vordering wordt dan ook afgewezen bij gebrek aan voorwerp.

II.2.g. Ten aanzien van de achtste beklaagde,B.T.

1. De achtste beklaagde pleegde de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen:

- E, behalve voor zover deze betrekking hebben op de slachtoffers met lijstnrs. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 24, 27, 28, 30, 32, 33, 37, 38, 39, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 52, 53, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 67, 68, 69, 71, 73, 74, 77, 78, 80, 81, 82, 83, 84, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 96, 98, 99, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 100, 110, 111, 112, 114, 115, 116 en 117 en aldus voor slechts voor 34 betrokken slachtoffers;
- H;

met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65, lid 1, van het Strafwetboek slechts één straf dient te worden uitgesproken, namelijk de zwaarste. Ter zake is dit de straf die staat op het misdrijf onder de tenlastelegging E.

Achtste beklaagde pleegde feiten van mensenhandel en dit in het verband van een criminele organisatie. Achtste beklaagde stelde via vierde beklaagde huizen ter beschikking teneinde de slachtoffers van mensenhandel erin te huisvesten. Dergelijke georganiseerde inbreuken op de menselijke waardigheid moeten passend worden bestraft.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, haar aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten en de begeleidende omstandigheden.

Achtste beklaagde is een vrouw van Poolse nationaliteit, geboren in (...). Zij heeft een strafregister met een veroordeling wegens een verkeersinbreuk. Zij is huismoeder en heeft 3 kinderen.

Ter zitting van 26 mei 2023 verzocht de achtste beklaagde in ondergeschikte orde om de loutere schuldigverklaring uit te spreken wegens overschrijding van de redelijke termijn, ondergeschikt haar de gunst van de opschorting van de uitspraak te verlenen. Het arbeidsauditoraat verleende een gunstig advies nopens de opschorting.

De rechtbank is van oordeel dat, daar waar zij in normale omstandigheden de opschorting zou verlenen aan achtste beklaagde, de overschrijding van de redelijke termijn in deze moet leiden tot de loutere schuldigverklaring.

Artikel 21ter V.t. Sv. bepaalt dat wanneer de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring wordt uitgesproken, de verdachte wordt veroordeeld in de kosten en, zo daartoe aanleiding bestaat, tot teruggave. De bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesproken.

2. Het Openbaar Ministerie vordert overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 274.258,61 euro lastens de achtste beklaagde, zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgde misdrijven, zijnde:

- hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen;
- hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld;
- hetzij de inkomsten uit de belegde voordelen;

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de eerste beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (equivalent).

De berekening van de vermogensvoordelen voor achtste beklaagde door het arbeidsauditoraat betreft naar het oordeel van de rechtbank een overschatting. Achtste beklaagde was slechts gedurende een korte periode (enkele maanden) zaakvoerster van derde beklaagde en uit het strafdossier blijkt niet welke vermogensvoordelen achtste beklaagde heeft kunnen accumuleren of zich heeft kunnen toe-eigenen in deze korte periode.

De vordering van het arbeidsauditoraat overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek, is dan ook ongegrond.

II.3. Wijziging opdecimes

Het bedrag van de strafrechtelijke geldboete dient met ingang van 1 januari 2017 verhoogd te worden met zeventig opdecimes ingevolge artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, dat gewijzigd werd door artikel 59 van de Programmawet van 25 december 2016. Op het ogenblik van de feiten moesten deze geldboeten met vijftig opdecimes verhoogd worden.

Overeenkomstig artikel 2, lid 2, van het Strafwetboek moet de mildste strafwet toegepast worden, namelijk de geldboete verhoogd met het aantal opdecimes zoals in voege op het ogenblik van de feiten.

De in hoofde van beklaagden op te leggen geldboete moet bijgevolg verhoogd worden met de oude opdecimes, hetzij vermenigvuldigd te worden met zes.

OP BURGERLIJK GEBIED

I. WOONINSPECTEUR, bevoegd voor en handelend namens het VLAAMS GEWEST

Ter terechtzitting van 26 mei 2023 verklaarde deze partij dat haar herstelvordering, die betrekking heeft op het pand in de (...), op heden zonder voorwerp is geworden. De noodzakelijke verbouwingswerken zijn uitgevoerd.

II.De burgerlijke partij C.F.

1. De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn regelmatig naar vorm en tijd en ontvankelijk.

2. Ter terechtzitting van 26 mei 2023 verklaarde deze burgerlijke partij dat hij de rechtsopvolgers van wijlen vijfde beklaagde niet in het geding wenst te betrekken.

De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn ongegrond in zoverre zij gericht zijn tegen negende beklaagde, gelet op de vrijspraak in hoofde van deze laatste.

3. Voor de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen A, B en C is niet bewezen dat deze in noodzakelijk oorzakelijk verband staan met de schade die door deze burgerlijke partij werd geleden.

4. De bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen D, E, G en H staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schade die door deze burgerlijke partij onbetwistbaar werd geleden.

De eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden zijn aansprakelijk voor de geleden schade en zijn er dan ook solidair toe gehouden deze schade te vergoeden.

De vordering van deze burgerlijke partij strekt ertoe de beklaagden te veroordelen om hem te betalen het bedrag van 150,00 euro materiële schade ingevolge administratiekosten, 41.300,06 euro materiële schade ingevolge onbetaalde (bruto)lonen en 2.500,00 euro morele schadevergoeding. Dit alles meer intresten vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 27 juli 2013.

De rechtbank stelt vast dat de burgerlijke partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald. Wanneer de eisende partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald, moet worden aangenomen dat zij de wettelijke rentevoet vordert (zie nuttig: Cass. (1e k.) AR C.11.0132.N, 10 mei 2012).

Het bedrag van de onbetaalde lonen stemt overeen met de berekeningen hieromtrent van de FOD WASO, die zich o.a. baseerde op de bij tweede beklaagde in beslag genomen stukken (zie NPV 509837/2017, strafdossier kaft V, map 14, stuk 1), die een nauwkeurig beeld leverden van de prestaties en de uitbetaalde lonen.

Deze vordering is gegrond en de gevorderde bedragen inzake materiële schadevergoeding van 150,00 euro en 41.300,06 euro kunnen worden toegekend, meer intresten zoals hierna bepaald.

Nopens de morele schade merkt de rechtbank op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade. Geen enkele rechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent uit hoofde van de morele schade, waarvan wordt aangenomen dat zij zeker en vaststaand is, aan de burgerlijke partij een bedrag toe van 250,00 euro, meer intresten zoals hierna bepaald.

De rechtbank is van oordeel dat deze bedragen niet moeten worden toegerekend op de gelden die het voorwerp uitmaakten van bijzondere verbeurdverklaring. De rechtbank herinnert eraan dat de verbeurdverklaring, als straf, ertoe strekt aan de veroordeelde een leed op te leggen als sanctie voor een door de strafwet verboden gedraging. Schadevergoeding strekt tot het herstel van het door een onrechtmatige daad veroorzaakte nadeel aan het slachtoffer en is zodoende van burgerrechtelijke aard. Bijgevolg hebben beiden een andere rechtsgrond. De omstandigheid dat de rechter ten laste van een beklaagde de verbeurdverklaring van in artikel 42, 3°, Strafwetboek vermelde vermogensvoordelen beveelt en hem tevens veroordeelt tot betaling aan de burgerlijke partij van een schadevergoeding die met die vermogensvoordelen overeenstemt, leidt dan ook niet tot miskenning van het eigendomsrecht of het opleggen van een onredelijk zware straf (zie nuttig: Cass. (2e k.) AR P.14.0280.N, 10 juni 2014, *Arr.Cass.* 2010, 1439).

III. De burgerlijke partij C.A.

1. De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn regelmatig naar vorm en tijd en ontvankelijk.

2. Ter terechtzitting van 26 mei 2023 verklaarde deze burgerlijke partij dat hij de rechtsopvolgers van wijlen vijfde beklaagde niet in het geding wenste te betrekken.

De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn ongegrond in zoverre zij gericht zijn tegen negende beklaagde, gelet op de vrijspraak in hoofde van deze laatste.

3. Voor de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen A, B en C is niet bewezen dat deze in noodzakelijk oorzakelijk verband staan met de schade die door deze burgerlijke partij werd geleden.

4. De bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen D, E, H en G staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schade die door deze burgerlijke partij onbetwistbaar werd geleden.

De eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden zijn aansprakelijk voor de geleden schade en zijn er dan ook solidair toe gehouden deze schade te vergoeden.

De vordering van deze burgerlijke partij strekt ertoe de beklaagden te veroordelen om hem te betalen het bedrag van 150,00 euro materiële schade ingevolge administratiekosten, 38.020,86 euro materiële schade ingevolge onbetaalde (bruto)lonen en 2.500,00 euro morele schadevergoeding. Dit alles meer intresten vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 27 juli 2013.

De rechtbank stelt vast dat de burgerlijke partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald. Wanneer de eisende partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald, moet worden aangenomen dat zij de wettelijke rentevoet vordert (zie nuttig: Cass. (1e k.) AR C.11.0132.N, 10 mei 2012).

Het bedrag van de onbetaalde lonen stemt overeen met de berekeningen hieromtrent van de FOD WASO, die zich o.a. baseerde op de bij tweede beklaagde in beslag genomen stukken (zie NPV 509837/2017, strafdossier kaft V, map 14, stuk 1), die een nauwkeurig beeld leverden van de prestaties en de uitbetaalde lonen.

Deze vordering is gegrond en de gevorderde bedragen inzake materiële schadevergoeding van 150,00 euro en 38.020,86 euro kunnen worden toegekend, meer intresten zoals hierna bepaald.

Nopens de morele schade merkt de rechtbank op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade. Geen enkele rechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent uit hoofde van de morele schade, waarvan wordt aangenomen dat zij zeker en vaststaand is, aan de burgerlijke partij een bedrag toe van 250,00 euro, meer intresten zoals hierna bepaald.

De rechtbank is van oordeel dat deze bedragen niet moeten worden toegerekend op de gelden die het voorwerp uitmaakten van bijzondere verbeurdverklaring. De rechtbank herinnert eraan dat de verbeurdverklaring, als straf, ertoe strekt aan de veroordeelde een leed op te leggen als sanctie voor een door de strafwet verboden gedraging. Schadevergoeding strekt tot het herstel van het door een onrechtmatige daad veroorzaakte nadeel aan het slachtoffer en is zodoende van burgerrechtelijke aard. Bijgevolg hebben beiden een andere rechtsgrond. De omstandigheid dat de rechter ten laste van een beklaagde de verbeurdverklaring van in artikel 42, 3°, Strafwetboek vermelde vermogensvoordelen beveelt en hem tevens veroordeelt tot betaling aan de burgerlijke partij van een schadevergoeding die met die vermogensvoordelen overeenstemt, leidt dan ook niet tot miskenning van het eigendomsrecht of het opleggen van een onredelijk zware straf (zie nuttig: Cass. (2e k.) AR P.14.0280.N, 10 juni 2014, *Arr.Cass.* 2010, 1439).

IV. De burgerlijke partij D.J.

1. De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn regelmatig naar vorm en tijd en ontvankelijk.

2. Ter terechtzitting van 26 mei 2023 verklaarde deze burgerlijke partij dat hij de rechtsopvolgers van wijlen vijfde beklaagde niet in het geding wenste te betrekken.

De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn ongegrond in zoverre zij gericht zijn tegen negende beklaagde, gelet op de vrijspraak in hoofde van deze laatste.

3. Voor de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen A, B en C is niet bewezen dat deze in noodzakelijk oorzakelijk verband staan met de schade die door deze burgerlijke partij werd geleden.

4. De bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen D, E, G en H staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schade die door deze burgerlijke partij onbetwistbaar werd geleden.

De eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden zijn aansprakelijk voor de geleden schade en zijn er dan ook solidair toe gehouden deze schade te vergoeden.

De vordering van deze burgerlijke partij strekt ertoe de beklaagden te veroordelen om hem te betalen het bedrag van 150,00 euro materiële schade ingevolge administratiekosten, 36.806,74 euro materiële schade ingevolge onbetaalde (bruto)lonen en 2.500,00 euro morele schadevergoeding. Dit alles meer intresten vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 27 juli 2013.

De rechtbank stelt vast dat de burgerlijke partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald. Wanneer de eisende partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald, moet worden aangenomen dat zij de wettelijke rentevoet vordert (zie nuttig: Cass. (1e k.) AR C.11.0132.N, 10 mei 2012).

Het bedrag van de onbetaalde lonen stemt overeen met de berekeningen hieromtrent van de FOD WASO, die zich o.a. baseerde op de bij tweede beklaagde in beslag genomen stukken (zie NPV 509837/2017, strafdossier kaft V, map 14, stuk 1), die een nauwkeurig beeld leverden van de prestaties en de uitbetaalde lonen.

Deze vordering is gegrond en de gevorderde bedragen inzake materiële schadevergoeding van 150,00 euro en 36.806,74 euro kunnen worden toegekend, meer intresten zoals hierna bepaald.

Nopens de morele schade merkt de rechtbank op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade. Geen enkele rechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent uit hoofde van de morele schade, waarvan wordt aangenomen dat zij zeker en vaststaand is, aan de burgerlijke partij een bedrag toe van 250,00 euro, meer intresten zoals hierna bepaald.

De rechtbank is van oordeel dat deze bedragen niet moet worden toegerekend op de gelden die het voorwerp uitmaakten van bijzondere verbeurdverklaring. De rechtbank herinnert eraan dat de verbeurdverklaring, als straf, ertoe strekt aan de veroordeelde een leed op te leggen als sanctie voor een door de strafwet verboden gedraging. Schadevergoeding strekt tot het herstel van het door een onrechtmatige daad veroorzaakte nadeel aan het slachtoffer en is zodoende van burgerrechtelijke aard. Bijgevolg hebben beiden een andere rechtsgrond. De omstandigheid dat de rechter ten laste van een beklaagde de verbeurdverklaring van in artikel 42, 3°, Strafwetboek vermelde

vermogensvoordelen beveelt en hem tevens veroordeelt tot betaling aan deburgerlijke partij van een schadevergoeding die met die vermogensvoordelen overeenstemt, leidt dan ook niet tot miskenning van het eigendomsrecht of het opleggen van een onredelijk zware straf (zie nuttig: Cass. (2e k.) AR P.14.0280.N, 10 juni 2014, *Arr.Cass.* 2010, 1439).

V. De burgerlijke partij G.F.

1. De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn regelmatig naar vorm en tijd en ontvankelijk.

2. Ter terechtzitting van 26 mei 2023 verklaarde deze burgerlijke partij dat hij de rechtsopvolgers van wijlen vijfde beklaagde niet in het geding wenste te betrekken.

De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn ongegrond in zoverre zij gericht zijn tegen negende beklaagde, gelet op de vrijspraak in hoofde van deze laatste.

3. Voor de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen A, B en C is niet bewezen dat deze in noodzakelijk oorzakelijk verband staan met de schade die door deze burgerlijke partij werd geleden.

4. De bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen D, E, G en H staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schade die door deze burgerlijke partij onbetwistbaar werd geleden.

De eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden zijn aansprakelijk voor de geleden schade en zijn er dan ook solidair toe gehouden deze schade te vergoeden.

De vordering van deze burgerlijke partij strekt ertoe de beklaagden te veroordelen om hem te betalen het bedrag van 150,00 euro materiële schade ingevolge administratiekosten, 8.231,29 euro materiële schade ingevolge onbetaalde (bruto)lonen en 2.500,00 euro morele schadevergoeding. Dit alles meer intresten vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 27 juli 2013.

De rechtbank stelt vast dat de burgerlijke partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald. Wanneer de eisende partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald, moet worden aangenomen dat zij de wettelijke rentevoet vordert (zie nuttig: Cass. (1e k.) AR C.11.0132.N, 10 mei 2012).

Het bedrag van de onbetaalde lonen stemt overeen met de berekeningen hieromtrent van de FOD WASO, die zich o.a. baseerde op de bij tweede beklaagde in beslag genomen stukken (zie NPV 509837/2017, strafdossier kaft V, map 14, stuk 1), die een nauwkeurig beeld leverden van de prestaties en de uitbetaalde lonen.

Deze vordering is gegrond en de gevorderde bedragen inzake materiële schadevergoeding van 150,00 euro en 8.381,29 euro kunnen worden toegekend, meer intresten zoals hierna bepaald.

Nopens de morele schade merkt de rechtbank op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade. Geen enkele rechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent uit hoofde van de morele schade, waarvan wordt aangenomen dat zij zeker en vaststaand is, aan de burgerlijke partij een bedrag toe van 250,00 euro, meer intresten zoals hierna bepaald.

De rechtbank is van oordeel dat deze bedragen niet moet worden toegerekend op de gelden die het voorwerp uitmaakten van bijzondere verbeurdverklaring. De rechtbank herinnert eraan dat de verbeurdverklaring, als straf, ertoe strekt aan de veroordeelde een leed op te leggen als sanctie voor een door de strafwet verboden gedraging. Schadevergoeding strekt tot het herstel van het door een onrechtmatige daad veroorzaakte nadeel aan het slachtoffer en is zodoende van burgerrechtelijke aard. Bijgevolg hebben beiden een andere rechtsgrond. De omstandigheid dat de rechter ten laste van een beklaagde de verbeurdverklaring van in artikel 42, 3°, Strafwetboek vermelde vermogensvoordelen beveelt en hem tevens veroordeelt tot betaling aan de burgerlijke partij van een schadevergoeding die met die vermogensvoordelen overeenstemt, leidt dan ook niet tot miskenning van het eigendomsrecht of het opleggen van een onredelijk zware straf (zie nuttig: Cass. (2e k.) AR P.14.0280.N, 10 juni 2014, *Arr.Cass.* 2010, afl. 6-7-8, 1439).

VI. De burgerlijke partij M.G.

1. De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn regelmatig naar vorm en tijd en ontvankelijk.

2. Ter terechtzitting van 26 mei 2023 verklaarde deze burgerlijke partij dat hij de rechtsopvolgers van wijlen vijfde beklaagde niet in het geding wenste te betrekken.

De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn ongegrond in zoverre zij gericht zijn tegen negende beklaagde, gelet op de vrijspraak in hoofde van deze laatste.

3. Voor de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen A, B en C is niet bewezen dat deze in noodzakelijk oorzakelijk verband staan met de schade die door deze burgerlijke partij werd geleden.

4. De bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen D, E, G en H staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schade die door deze burgerlijke partij onbetwistbaar werd geleden.

De eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden zijn aansprakelijk voor de geleden schade en zijn er dan ook solidair toe gehouden deze schade te vergoeden.

De vordering van deze burgerlijke partij strekt ertoe de beklaagden te veroordelen om hem te betalen het bedrag van 150,00 euro materiële schade ingevolge administratiekosten, 24.313,74 euro materiële schade ingevolge onbetaalde (bruto)lonen en 2.500,00 euro morele schadevergoeding. Dit alles meer intresten vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 27 juli 2013.

De rechtbank stelt vast dat de burgerlijke partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald. Wanneer de eisende partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald, moet worden aangenomen dat zij de wettelijke rentevoet vordert (zie nuttig: Cass. (1e k.) AR C.11.0132.N, 10 mei 2012).

Het bedrag van de onbetaalde lonen stemt overeen met de berekeningen hieromtrent van de FOD WASO, die zich o.a. baseerde op de bij tweede beklaagde in beslag genomen stukken (zie NPV 509837/2017, strafdossier kaft V, map 14, stuk 1), die een nauwkeurig beeld leverden van de prestaties en de uitbetaalde lonen.

Deze vordering is gegrond en de gevorderde bedragen inzake materiële schadevergoeding van 150,00 euro en 24.313,74 euro kunnen worden toegekend, meer intresten zoals hierna bepaald.

Nopens de morele schade merkt de rechtbank op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade. Geen enkele rechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of

accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent uit hoofde van de morele schade, waarvan wordt aangenomen dat zij zeker en vaststaand is, aan de burgerlijke partij een bedrag toe van 250,00 euro, meer intresten zoals hierna bepaald.

De rechtbank is van oordeel dat deze bedragen niet moeten worden toegerekend op de gelden die het voorwerp uitmaakten van bijzondere verbeurdverklaring. De rechtbank herinnert eraan dat de verbeurdverklaring, als straf, ertoe strekt aan de veroordeelde een leed op te leggen als sanctie voor een door de strafwet verboden gedraging. Schadevergoeding strekt tot het herstel van het door een onrechtmatige daad veroorzaakte nadeel aan het slachtoffer en is zodoende van burgerrechtelijke aard. Bijgevolg hebben beiden een andere rechtsgrond. De omstandigheid dat de rechter ten laste van een beklaagde de verbeurdverklaring van in artikel 42, 3°, Strafwetboek vermelde vermogensvoordelen beveelt en hem tevens veroordeelt tot betaling aan de burgerlijke partij van een schadevergoeding die met die vermogensvoordelen overeenstemt, leidt dan ook niet tot miskenning van het eigendomsrecht of het opleggen van een onredelijk zware straf (zie nuttig: Cass. (2e k.) AR P.14.0280.N, 10 juni 2014, *Arr.Cass.* 2010, afl. 6-7-8, 1439).

VII. De burgerlijke partij S.L.

1. De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn regelmatig naar vorm en tijd en ontvankelijk.

2. Ter terechtzitting van 26 mei 2023 verklaarde deze burgerlijke partij dat hij de rechtsopvolgers van wijlen vijfde beklaagde niet in het geding wenste te betrekken.

De vorderingen van deze burgerlijke partij zijn ongegrond in zoverre zij gericht zijn tegen negende beklaagde, gelet op de vrijspraak in hoofde van deze laatste.

3. Voor de bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen A, B en C is niet bewezen dat deze in noodzakelijk oorzakelijk verband staan met de schade die door deze burgerlijke partij werd geleden.

4. De bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen D, E, H en G staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schade die door deze burgerlijke partij onbetwistbaar werd geleden.

De eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden zijn aansprakelijk voor de geleden schade en zijn er dan ook solidair toe gehouden deze schade te vergoeden.

De vordering van deze burgerlijke partij strekt ertoe de beklaagden te veroordelen om hem te betalen het bedrag van 150,00 euro materiële schade ingevolge administratiekosten, 30.642,35 euro materiële schade ingevolge onbetaalde (bruto)lonen en 2.500,00 euro morele schadevergoeding. Dit alles meer intresten vanaf de gemiddelde datum van de feiten, zijnde 27 juli 2013.

De rechtbank stelt vast dat de burgerlijke partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald. Wanneer de eisende partij de rentevoet van de gevorderde vergoedende rente niet heeft bepaald, moet worden aangenomen dat zij de wettelijke rentevoet vordert (zie nuttig: Cass. (1e k.) AR C.11.0132.N, 10 mei 2012).

Het bedrag van de onbetaalde lonen stemt overeen met de berekeningen hieromtrent van de FOD WASO, die zich o.a. baseerde op de bij tweede beklaagde in beslag genomen stukken (zie NPV 509837/2017, strafdossier kaft V, map 14, stuk 1), die een nauwkeurig beeld leverden van de prestaties en de uitbetaalde lonen.

Deze vordering is gegrond en de gevorderde bedragen inzake materiële schadevergoeding van 150,00 euro en 30.642,35 euro kunnen worden toegekend, meer intresten zoals hierna bepaald.

Nopens de morele schade merkt de rechtbank op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade. Geen enkele rechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent uit hoofde van de morele schade, waarvan wordt aangenomen dat zij zeker en vaststaand is, aan de burgerlijke partij een bedrag toe van 250,00 euro, meer intresten zoals hierna bepaald.

De rechtbank is van oordeel dat deze bedragen niet moeten worden toegerekend op de gelden die het voorwerp uitmaakten van bijzondere verbeurdverklaring. De rechtbank herinnert eraan dat de verbeurdverklaring, als straf, ertoe strekt aan de veroordeelde een leed op te leggen als sanctie voor een door de strafwet verboden gedraging. Schadevergoeding strekt tot het herstel van het door een onrechtmatige daad veroorzaakte nadeel aan het slachtoffer en is zodoende van burgerrechtelijke aard. Bijgevolg hebben beiden een andere rechtsgrond. De omstandigheid dat de rechter ten laste van een beklaagde de verbeurdverklaring van in artikel 42, 3°, Strafwetboek vermelde vermogensvoordelen beveelt en hem tevens veroordeelt tot betaling aan de burgerlijke partij van een schadevergoeding die met die vermogensvoordelen overeenstemt, leidt dan ook niet tot miskenning van het eigendomsrecht of het opleggen van een onredelijk zware straf (zie nuttig: Cass. (2e k.) AR P.14.0280.N, 10 juni 2014, *Arr.Cass.* 2010, afl. 6-7-8, 1439).

IIX. Wat betreft de rechtsplegingsvergoeding

Overeenkomstig artikel 162*bis* Sv. moet ieder veroordelend vonnis uitgesproken tegen de beklaagde deze eveneens te veroordelen tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Artikel 1022, vijfde lid, van het Gerechtelijk Wetboek stelt dat wanneer binnen eenzelfde gerechtelijke band meerdere partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van één of meer in het ongelijk gestelde partijen genieten, het bedrag ervan maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding bedraagt waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken. Ze wordt door de rechter tussen de partijen verdeeld. Het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding is ter zake 15.000,00 euro.

Artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 29 maart 2019 tot wijziging van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 bepaalt dat *"wanneer eenzelfde advocaat in eenzelfde gerechtelijke band verscheidene partijen bijstaat, de rechtsplegingsvergoeding onder hen verdeeld wordt."*

Gelet op de omvang van het dossier, komt een rechtsplegingsvergoeding van 15.000,00 euro te verdelen over de burgerlijke partijen C.F., C.A., D.J., G.F., M.G. en S.L. – zijnde 2.500,00 euro elk – passend voor.

IX. Overige burgerlijke belangen

De bewezen verklaarde misdrijven kunnen mogelijk nog andere schade hebben veroorzaakt dan deze hierboven reeds beschreven. Daarom houdt de rechtbank de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:
artikelen 40, 42, 43, 65 en 100 van het strafwetboek;

artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek;

artikelen 44 en 45 van het strafwetboek;

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;

artikelen 21ter, 162, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 191, 194, 195 van het wetboek van strafvordering.

artikel 20 van de wet 17.04.1878 (voorafgaande titel van strafvordering);

artikel 155 van het Gerechtelijk Wetboek;

alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde en bewezen wetsartikelen.

De rechtbank:

Wijzende op tegenspraak ten aanzien van eerste, derde, vierde, achtste en negende beklaagden en bij verstek ten aanzien van tweede, zesde en zevende beklaagden.

Verbetert de dagvaarding als volgt: onder tenlastelegging D bij het nummer 89 dient de naam "V." gewijzigd te worden in "V.".

Zegt voor recht dat de omschrijving van tenlastelegging A moet worden gepreciseerd en aangevuld als volgt:

- op p. 2 van de dagvaarding dienen de woorden *"en op artikel 181, §1, 1°, van dit wetboek vanaf 1 mei 2016"* te worden ingevoegd tussen de woorden *"Sociaal Strafwetboek"* en *", in strijd met";*
- op p. 8 van de dagvaarding dienen de woorden *"en overeenkomstig artikel 181, §1, 1°, van het Sociaal Strafwetboek vanaf 1 mei 2016"* te worden ingevoegd tussen de woorden *"en met 30 april 2016"* en *"met een sanctie van niveau 4".*

Zegt voor recht dat omschrijving van tenlastelegging C moet worden aangevuld met de volgende incriminatieperiode: in de periode van 10 februari 2013 tot en met 21 december 2016.

<u>Op strafgebied</u>

In hoofde van de eerste beklaagde, D.H.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- A, voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19);

- E, voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19);
- F;
- I;

niet bewezen in hoofde van eerste beklaagde.

Spreekt eerste beklaagde vrij voor de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen en ontslaat hem dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de onderdelen van de tenlasteleggingen waarvoor eerste beklaagde werd vrijgesproken.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- A, behalve voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en dus voor slechts 113 betrokken werknemers (mede omwille van het ontbreken van nr. 62);
- B;
- C;
- D (doch slechts voor 90 werknemers,aangezien de nrs. 63 en 64 een dubbeltelling betreft);
- E, behalve voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en dus voor slechts 113 betrokken werknemers (mede omwille van het ontbreken van nr. 62);
- G;

bewezen in hoofde van eerste beklaagde.

Veroordeelt eerste beklaagde wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen, met toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek en met inachtneming van de overschrijding van de redelijke termijn, tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van achttien (18) maanden en tot een effectieve geldboete van dertigduizend (30.000,00) euro, te verhogen met vijftig (50) opdeciemen, hetzij x zes (6) en aldus gebracht op honderd tachtig duizend (180.000,00) euro.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door gevangenisstraf van drie maanden.

Verklaart overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek de hierna volgende goederen verbeurd in het vermogen van eerste beklaagde:

- cash geld 380,00 euro;
- cash geld 2.480,00 euro;
- zilverkleurig uurwerk (...) (waarde 535,00 euro).

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek een bedrag van 447.511,14 euro en een bedrag van 274.258,61 euro verbeurd in het vermogen van eerste beklaagde.

Veroordeelt D.H. tot:
- het betalen van een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro
- het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen en gebracht op 1 maal 200,00 euro ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.
- de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 2/7 van 17,564,38 euro.

In hoofde van de tweede beklaagde, B.L.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- A, voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19);
- E, voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19);
- F;
- I;

niet bewezen in hoofde van tweede beklaagde.

Spreekt tweede beklaagde vrij voor de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen en ontslaat hem dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de onderdelen van de tenlasteleggingen waarvoor tweede beklaagde werd vrijgesproken.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- A, behalve voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en dus voor slechts 113 betrokken werknemers (mede omwille van het ontbreken van nr. 62);
- B;
- C;
- D (doch slechts voor 90 werknemers, aangezien de nrs. 63 en 64 en dubbeltelling betreft);
- E, behalve voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en dus voor slechts 113 betrokken werknemers (mede omwille van het ontbreken van nr. 62);
- G;

bewezen in hoofde van tweede beklaagde.

Veroordeelt tweede beklaagde wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen, met toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek en met inachtneming van de overschrijding van de redelijke termijn, tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van achttien (18) maanden en tot een effectieve geldboete van dertigduizend (30.000,00) euro, te verhogen met vijftig (50) opdeciemen, hetzij x zes (6) en aldus gebracht op honderd tachtig duizend (180.000,00) euro.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door gevangenisstraf van drie maanden.

Verklaart overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek de hierna volgende goederen verbeurd in het vermogen van tweede beklaagde: 2.175,00 euro en 170,00 GBP.

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek een bedrag van 447.511,14 euro en een bedrag van 274.258,61 euro verbeurd in het vermogen van tweede beklaagde.

Veroordeelt B.L. tot:
- het betalen van een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro
- het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen en gebracht op 1 maal 200,00 euro ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.
- de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 2/7 van 17.564,38 euro.

In hoofde van de derde beklaagde, T. BVBA

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- A, voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19);
- E, voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en;
- F;
- I;

niet bewezen in hoofde van derde beklaagde.

Spreekt derde beklaagde vrij voor de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen en ontslaat haar dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de onderdelen van de tenlasteleggingen waarvoor derde beklaagde werd vrijgesproken.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- A, behalve voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en dus voor slechts 113 betrokken werknemers (mede omwille van het ontbreken van nr. 62);
- B;
- C;
- D (doch slechts voor 90 werknemers, aangezien de nrs. 63 en 64 een dubbeltelling betreft);
- E, behalve voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en dus voor slechts 113 betrokken werknemers (mede omwille van het ontbreken van nr. 62);
- H;

bewezen in hoofde van derde beklaagde.

Veroordeelt derde beklaagde wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen, met toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek, artikel 41*bis* van het Strafwetboek, artikel 433*septies*, laatste lid, van het Strafwetboek en met inachtneming van de overschrijding van de redelijke termijn, tot een effectieve geldboete van duizend (1.000,00) euro, te verhogen met vijftig (50) opdeciemen, hetzij x zes (6), te verhogen met het aantal slachtoffers, hetzij x honderd dertien (113), en aldus gebracht op zeshonderd achtenzeventig duizend (678.000,00) euro.

Verklaart overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek de hierna volgende goederen verbeurd in het vermogen van derde beklaagde:

- 138.106,15 euro (PV 504574/2016);
- 20.543,50 euro (PV 514325/2016);
- 19.383,62 euro (PV 506676/2016 – doorgestort aan C. GCV).

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43*bis*, lid 1 en 2, van het Strafwetboek een bedrag van 447.511,14 euro en een bedrag van 274.258,61 euro verbeurd in het vermogen van derde beklaagde.

Veroordeelt BVBA T. tot:
- het betalen van een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro
- het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen en gebracht op 1 maal 200,00 euro ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.
- de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 2/7 van 17,564,38 euro.

In hoofde van de vierde beklaagde, L. BVBA

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- A;
- B;
- C;
- E, voor zover deze betrekking hebben op de slachtoffers met lijstnrs. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 24, 27, 28, 30, 32, 33, 37, 38, 39, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 52, 53, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 67, 68, 69, 71, 73, 74, 77, 78, 80, 81, 82, 83, 84, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 96, 98, 99, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 100, 110, 111, 112, 114, 115, 116 en;
- F;
- I;

niet bewezen in hoofde van vierde beklaagde.

Spreekt vierde beklaagde vrij voor de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen en ontslaat haar dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de onderdelen van de tenlasteleggingen waarvoor vierde beklaagde werd vrijgesproken.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- E, voor zover deze betrekking hebben op de slachtoffers met lijstnrs. 2, 6, 10, 13, 14, 16, 22, 23, 25, 26, 29, 31, 34, 35, 36, 40, 43, 49, 51, 54, 64, 66, 70, 72, 75, 76, 79, 85, 95, 97, 101, 102, 109 en 113 en aldus voor slechts voor 34 betrokken slachtoffers;
- H;

bewezen in hoofde van vierde beklaagde.

Veroordeelt vierde beklaagde wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen, met toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek, artikel 41*bis* van het Strafwetboek, artikel 433*septies*, laatste lid, van het Strafwetboek en met inachtneming van de overschrijding van de redelijke termijn, tot een effectieve geldboete van vijfhonderd (500,00) euro, te verhogen met vijftig (50) opdeciemen, hetzij x zes (6), te verhogen met het aantal slachtoffers, hetzij x vierendertig (34), en aldus gebracht op honderd en twee duizend (102.000,00) euro.

Verklaart overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek de hierna volgende goederen verbeurd in het vermogen van vierde beklaagde:

- 58.271,46 euro en 129,59 GBP (pv 504574/2016);
- 16.508,73 euro (Pv 513844/2016);
- 128.673,60 euro – verkoop onroerend goed (...) (PV 509427/2017);
- 130.846,84 euro – verkoop onroerend goed (...);
- 415.031,88 euro – verkoop magazijn en woongedeelte te (...) (Pv 519082/2016);
-
- 7.500,00 euro – indeplaatsstelling som voor voertuig (...) (PV 504319/2016).

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis, lid 1 en 2, van het Strafwetboek een bedrag van 360.995,00 euro verbeurd in het vermogen van vierde beklaagde.

Veroordeelt BVBA L. tot:
- het betalen van een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro
- het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen en gebracht op 1 maal 200,00 euro ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.
- de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 1/28 van 17,564,38 euro.

In hoofde van de vijfde beklaagde, wijlen B.R.

Stelt vast dat de strafvordering vervallen is ten aanzien van vijfde beklaagde gelet op zijn overlijden, dit bij toepassing van het artikel 20 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

In hoofde van de zesde beklaagde, B.A.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- E, voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19);
- I;

niet bewezen in hoofde van zesde beklaagde.

Spreekt zesde beklaagde vrij voor de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen en ontslaat hem dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de onderdelen van de tenlasteleggingen waarvoor zesde beklaagde werd vrijgesproken.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- E, behalve voor zover deze betrekking hebben op de werknemers A.I. (nr. 1), B.A. (nr. 17) en B.S. (nr. 19) en dus voor slechts 113 betrokken werknemers (mede omwille van het ontbreken van nr. 62);
- H;

bewezen in hoofde van zesde beklaagde.

Veroordeelt zesde beklaagde wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen, met toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek, artikel 433*septies*, laatste lid, van het Strafwetboek en met inachtneming van de overschrijding van de redelijke termijn, tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van vijf (5) maanden en tot een effectieve geldboete van vijftig (50,00) euro, te verhogen met vijftig (50) opdeciemen, hetzij x zes (6), te verhogen met het aantal slachtoffers, hetzij x honderd dertien (113), en aldus gebracht op drieëndertig duizend negenhonderd (33.900,00) euro.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door gevangenisstraf van drie maanden.

Verklaart de vordering van het arbeidsauditoraat overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek ongegrond.

Veroordeelt B.A. tot:
- het betalen van een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro
- het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen en gebracht op 1 maal 200,00 euro ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.
- de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 1/28 van 17.564,38 euro.

In hoofde van de zevende beklaagde, B.C.

Verklaart de feiten van de tenlastelegging H, voor zover deze betrekking hebben op de periode van 10 juli 2013 tot 25 april 2014, niet bewezen in hoofde van zevende beklaagde.

Spreekt zevende beklaagde vrij voor de voormelde periode van deze tenlastelegging en ontslaat hem dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde periode van deze tenlastelegging, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de periode van de tenlastelegging waarvoor zevende beklaagde werd vrijgesproken.

Verklaart de feiten van de tenlastelegging H, met uitzondering van de periode van 10 juli 2013 tot 25 april 2014, bewezen in hoofde van zevende beklaagde.

Veroordeelt zevende beklaagde wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlastelegging, met toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek en met inachtneming van de overschrijding van de redelijke termijn, tot een effectieve geldboete van vijfhonderd (500,00) euro, te verhogen met vijftig (50) opdeciemen, hetzij x zes (6), en aldus gebracht op drie duizend (3.000,00) euro.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door gevangenisstraf van drie maanden.

Verklaart de vordering van het arbeidsauditoraat overeenkomstig artikel 43*quater*, §4, van het Strafwetboek ongegrond.

Veroordeelt B.C. tot:

- het betalen van een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro
- het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen en gebracht op 1 maal 200,00 euro ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.
- de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 1/28 van 17.564,38 euro.

In hoofde van de achtste beklaagde, B.T.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- B;
- C;
- E, voor zover deze betrekking hebben op de slachtoffers met lijstnrs. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 24, 27, 28, 30, 32, 33, 37, 38, 39, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 52, 53, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 67, 68, 69, 71, 73, 74, 77, 78, 80, 81, 82, 83, 84, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 96, 98, 99, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 100, 110, 111, 112, 114, 115, 116 en 117 ;
- F;
- I;

niet bewezen in hoofde van achtste beklaagde.

Spreekt achtste beklaagde vrij voor de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen en ontslaat haar dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde onderdelen van deze tenlasteleggingen, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de onderdelen van de tenlasteleggingen waarvoor achtste beklaagde werd vrijgesproken.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen:

- E, voor zover deze betrekking hebben op de slachtoffers met lijstnrs. 2, 5, 6, 7, 9, 10, 13, 14, 16, 21, 22, 23, 25, 26, 27, 29, 31, 34, 35, 36, 39, 40, 41, 42, 43, 45, 46, 47, 49, 51, 53, 54, 57, 58, 59, 61, 64, 66, 70, 72, 75, 76, 79, 80, 83, 84, 85, 88, 90, 92, 93, 95, 97, 98, 101, 102, 105, 109, 111, 113 en 117 en aldus voor slechts voor 61 betrokken slachtoffers;
- H;

bewezen in hoofde van achtste beklaagde.

Spreekt met toepassing van het artikel 21ter V.t. Sv. de loutere schuldigverklaring uit ten aanzien van achtste beklaagde.

Verklaart de vordering van het arbeidsauditoraat tot bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 274.258,61 overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis, lid 1 en 2, van het Strafwetboek ongegrond.

Veroordeelt B.T. tot:
- het betalen van een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro
- het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen en gebracht op 1 maal 200,00 euro ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.
- de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 1/28 van 17.564,38 euro.

In hoofde van de negende beklaagde, L.G.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen E en F niet bewezen in hoofde van negende beklaagde.

Spreekt negende beklaagde vrij voor de voormelde tenlasteleggingen en ontslaat hem dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde tenlasteleggingen, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de tenlasteleggingen waarvoor negende beklaagde werd vrijgesproken.

Overtuigingsstukken:

OS BG18/0109, 18/0101, 17/4633, 17/3826, 17/0229, 16/6672, 16/6317, 16/6319, 16/5411, 16/5412, 16/3346, 16/2379, 16/2320, 18/0113, 18/0112, 18/0114, 18/0111, 18/0110, 18/0108, 18/0107, 18/0106, 18/0105, 18/0104, 18/0103, 18/0102, 18/0099, 18/0098, 18/0097, 18/0096, 18/0095, 18/0094, 18/0093, 18/0092, 18/0115, 18/0100: beveelt de opheffing van het beslag en stelt de voorwerpen ter beschikking van de procureur des Konings teneinde te handelen als naar recht.

OS 17/3403, 17/3404, 17/3825, 17/3824, 17/2378, 17/0228, 17/0227, 17/0226, 17/0230, 2340/16 (...), 2339/16 (...), 2337 /16 (...), 2338/16 (aanhangwagen), 2336/16 (...), 2335/16 (takelwagen), 2334/16 (...), 2332/16 (...), 2333/16 (...),: beveelt de verbeurdverklaring gezien het zaken betreft die het voorwerp van de bewezen verklaarde feiten uitmaken of die gediend hebben of bestemd waren tot het plegen van ditzelfde misdrijf, zaken eigendom van beklaagden, die veroordeeld werden (art. 42, 1° en art. 43 Sw.).

Op burgerlijk gebied

Stelt vast dat de herstelvordering van de wooninspecteur zonder voorwerp is geworden.

Verklaart de burgerlijke partijstelling van C.F. ontvankelijk doch slechts in de hierna bepaalde mate gegrond, en veroordeelt eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden dienvolgens solidair om aan voormelde burgerlijke partij te betalen:

- de som van 41.450,06 euro ten titel van materiële schadevergoeding;
- de som van 250,00 euro ten titel van morele schadevergoeding;

meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 27 juli 2013 tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering; ontzegt de burgerlijke partij het meer of anders gevorderde.

Verklaart de burgerlijke partijstelling van C.A. ontvankelijk doch slechts in de hierna bepaalde mate gegrond, en veroordeelt eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden dienvolgens solidair om aan voormelde burgerlijke partij te betalen:

- de som van 38.170,86 euro ten titel van materiële schadevergoeding;
- de som van 250,00 euro ten titel van morele schadevergoeding;

meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 27 juli 2013 tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering; ontzegt de burgerlijke partij het meer of anders gevorderde.

Verklaart de burgerlijke partijstelling van D.J. ontvankelijk en doch slechts in de hierna bepaalde mate gegrond, en veroordeelt eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden dienvolgens solidair om aan voormelde burgerlijke partij te betalen:

- de som van 36.956,74 euro ten titel van materiële schadevergoeding;
- de som van 250,00 euro ten titel van morele schadevergoeding;

meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 27 juli 2013 tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering; ontzegt de burgerlijke partij het meer of anders gevorderde.

Verklaart de burgerlijke partijstelling van G.F. ontvankelijk en doch slechts in de hierna bepaalde mate gegrond, en veroordeelt eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden dienvolgens solidair om aan voormelde burgerlijke partij te betalen:

- de som van 8.381,29 euro ten titel van materiële schadevergoeding;
- de som van 250,00 euro ten titel van morele schadevergoeding;

meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 27 juli 2013 tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering; ontzegt de burgerlijke partij het meer of anders gevorderde.

Verklaart de burgerlijke partijstelling van M.G. ontvankelijk en doch slechts in de hierna bepaalde mate gegrond, en veroordeelt eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden dienvolgens solidair om aan voormelde burgerlijke partij te betalen:

- de som van 24.463,74 euro ten titel van materiële schadevergoeding;
- de som van 250,00 euro ten titel van morele schadevergoeding;

meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 27 juli 2013 tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering; ontzegt de burgerlijke partij het meer of anders gevorderde.

Verklaart de burgerlijke partijstelling van S.L. ontvankelijk en doch slechts in de hierna bepaalde mate gegrond, en veroordeelt eerste, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste beklaagden dienvolgens solidair om aan voormelde burgerlijke partij te betalen:

- de som van 30.792,35 euro ten titel van materiële schadevergoeding;
- de som van 250,00 euro ten titel van morele schadevergoeding;

meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 27 juli 2013 tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering; ontzegt de burgerlijke partij het meer of anders gevorderde.

Veroordeelt eerste, tweede, derde, vierde, zesde en achtste beklaagden eveneens solidair om aan de burgerlijke partijen C.F., C.A., D.J., G.F., M.G. en S.L. als rechtsplegingsvergoeding de som van 2.500,00 euro elk te betalen.

Houdt ambtshalve de eventuele overige burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv.

***

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op **23 juni 2023** door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, samengesteld uit:

D.P. - rechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, die de kamer voorzit

D.L. - rechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge;
N.K. - rechter bij de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge;
In aanwezigheid van D.M., subsituut-arbeidsauditeur te Gent, afdeling West-Vlaanderen ;
Met bijstand van griffier H.M..